

Стеф. (обърна ся къмъ него клѣчешкомъ и разшири благодарно рѣцѣ-тъ си).

Срѣшко. Разбирамъ. — Не ми е потрѣбна вече никаква рѣчъ. — А тази изрядна жена ще ли бѣде моя дѣщеря?

Маріа. (склопи рѣцѣ-тъ си смѣшкомъ).

Срѣшко. Разбирамъ, че работа-та е готова. — Азъ пакъ имамъ дѣца! опрости ми Боже! за мой-то роптаніе!

Маріа. (клѣкна прѣдъ Стефана, загърли го и го притисна на сърдце-то си).

Брѣм. Ихъ! колко ще бѣде това брѣме леко, кое-то щѣ земѣ, като перо, на себе.

Край на шрешо-шо дѣйство.

Завѣса-ша пада.